

...Двері були лише прочинені, як і скринька, але з них лилося жахливе світло. Я багато подорожував, побував у різних часах і просторах, бачив інші двері й дірки в реальності — тодеш-такен, але такого світла не бачив ніколи. Воно було чорним, як уся пустка, що існувала від початку часів. Але водночас у ньому була ще й червона цятка.

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-0584-3

9 789661 405843

СТІВЕН КІНГ ВОВКИ КАЛБІ

СТІВЕН КІНГ

ВОВКИ КАЛБІ

ТЕМНА ВЕЖА V

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

STEPHEN
KING

WOLVES OF THE CALLA
THE DARK TOWER V

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

ВОВКИ
КАЛЬІ

ТЕМНА ВЕЖА V

РОМАН

ДРУГЕ ВИДАННЯ

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2015 **ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Висловлюємо щирю подяку літературному агентству
«Andrew Nurnberg Associates Baltic», Latvia,
за допомогу в придбанні права на публікацію цієї книжки

Перекладено за виданням:
King S. Wolves of the Calla. The Dark Tower : A Novel /
Stephen King. — New York : Scribner, 2003.

Переклад з англійської *Олени Любенко*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*
Художник *Олександр Семякін*

ISBN 978-966-14-0584-3 (укр.)
ISBN 978-0-7432-5162-4 (англ.)

© Stephen King, 2003
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2010, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2010, 2015

Цю книгу присвячую Френкові Мюллеру,
який чує голоси в моїй голові

Ми торгуємо свинцем, містере.

Стів Макквін, «Чудова сімка»

Спершу посмішки, потім брехня. А наприкінці — стрілянина.

Роланд Дескейн з Гілеаду

Кров, що тече в твоїх венах,

протікає крізь мене,

в усіх дзеркалах на світі

я бачу твоє лице.

Ось моя рука,

обіприся на мене,

ми майже вільні з тобою,

хлопчику мандрівний.

Родні Кровел

ПРОЛОГ

РУНТ

ОДИН

Доля обдарувала Тіана (хоча навряд чи хтось із фермерів висловився б так пишномовно) трьома наділами землі: Річковим полем, де його родина споконвіку вирощувала рис, Придорожнім полем, на якому Джеффордси, пов'язані ка, так само впродовж багатьох років і цілих поколінь саджали гострокорені, гарбузи й кукурудзу, і Злиденним — безплідним клаптем, де не росло нічого, крім каміння, мозолів і нездійснених сподівань. Тіан був не першим Джеффордсом, рішуче налаштованим отримати якийсь зиск з цих двадцяти акрів за будинком. Його дід, в усьому іншому цілком притомна людина, був свято переконаний, що там зарито золотий скарб. Тіанова мати не менш свято вірила, що на тій ділянці можна вирощувати порин — шалено дорогі прянощі. У самого Тіана був інший пунктик. Мадригал. Звісно, на Злиденному ростиме мадригал. Він просто зобов'язаний там рости. Тіан купив тисячу зерен (що влетіли йому в копійчку) і тепер переховував їх під мостинами підлоги у себе в спальні. До сівби наступного року залишалося зробити тільки одне — підготувати землю на Злиденному. А це легше було сказати, ніж зробити.

Ще доля обдарувала клан Джеффордсів домашньою худобою, в тому числі трьома мулами. Проте треба було бути несповна розуму, щоб обробляти Злиденне за допомогою мула. Нещасна тварина, швидше за все, до обіду першого ж дня роботи вже лежала б із поламаною ногою чи до смерті закусана осами.

Кілька років тому лиха доля бути покусаним мало не спіткала одного з Тіанових дядечків. Він прибіг додому, волаючи на все горло, а навздогін за ним летів рій велетенських ос-мутантів з жалами завбільшки з гвіздки.

Гніздо вони знайшли (тобто його знайшов Енді, бо Енді не боявся ос, навіть гігантських) і спалили його, обливши гасом, але те гніздо могло бути не єдиним. Ще там були ями. Збіса багато ям, а їх же не попалиш, так? Так. Під Злиденним полем був шар землі, який старі називали «роздобаним». Тож і ям там було стільки ж, скільки й каміння, не кажучи вже про одну здоровезну ямуру, звідки час від часу повівало чимось гнилим. Хтозна, які страшидла й привиди могли зачайтися в її темній горлянці?

До того ж найгірші, найпідступніші ями не так легко було помітити (людині чи мулові). Безнадійна справа — шукати такі ями, навіть і не думайте. Ноголами завжди ховалися в невинних на перший погляд заростях бур'яну і високої трави. Твій мул ступав у них, щось гучно хрускало, наче галузка під ногою, і ось клятий ішак уже лежав на землі, вишкіривши зуби, підкотивши очі й заходячись вереском від болю. І лежатиме доти, доки ти не позбавиш його мук. А худоба в Калї Брин Стерджис була на вагу золота. Навіть не дуже породиста.

Тож Тіан запряг у плуг сестру. Чом би й ні? Тія була рунтом, а отже, ні до чого іншого не придатною. Дівчина була кремезна — рунти часто виростали велетнями — і виявляла готовність допомогти, благослови її Людина-Ісус. Старий зробив їй «дерево Ісуса», яке називав *розіпняттям*, і вона завжди носила його на собі. Зараз вона тягла за собою плуг, і з кожним тягловою зусиллям хрест бився об її спітнілі груди.

Плуг за допомогою сирицевих ременів було прикріплено до її плечей. Ззаду йшов Тіан. Плугом він правив за допомогою чепіг із залізного дерева, а сестрою — ременями ярма. Тіан стогнав, смикав і підштовхував, коли чересло плуга провалювалося вниз і майже застрягало. Був кінець Повної Землі, проте тут, на Злиденному, стояла така спека, що здавалося, зараз середина літа. Одяг Тії став темним і вологим та прилипав до її довгих м'ясистих стегон. Щоразу, коли Тіан стріпував головою, щоб волосся не лізло в очі, піт бризками розлітався з чуприни.

— Йой, сучко! — кричав він. — Ти що, сліпа, той камінь плуга поломить!

Не сліпа і не глуха, просто рунт. Вона смикнула ліворуч, та так сильно, що Тіан заточився вбік і обідрав гомілку об інший валун, той, котрого він не помітив і, на щастя, оминув плугом. Відчуваючи, як ногою стікає тепла цівка крові, він уже вкотре замислився, якого дідька Джефордси забули на Злиденному. В глибині душі він здогадувався, що мадригал у цьому ґрунті проросте не краще, ніж перед тим порин, тобто не проросте взагалі. Хоча чортове зілля тут росло чудово. Атож, він міг би засіяти тією гидотою всі двадцять акрів, якби захотів. Але весь фокус був якраз у тому, щоб не давати рости цьому шкідникові. Під час Нової Землі фермери віддавали цьому заняттю мало не всі свої сили. Це...

Плуг похитнувся праворуч, а тоді його так смикнуло вперед, що плечі Тіана мало не вивернуло з суглобів.

— Арр! — прогарчав він. — Легше, дівко! Другі руки в мене не виростуть, ге?

Тія підняла широке, спітніле й тупе обличчя до неба з низько навислими хмарами й лунко зареготала. Людино-Ісусе, та в неї навіть голос був як у віслюка! Втім, то був сміх, людський сміх. Тіан замислився (час від часу йому спадала така думка) над тим, чи цей сміх щось означає. Чи вона зрозуміла його слова, чи лише відреагувала на тон голосу? Чи хтось із рунтів узагалі міг...

— Доброго дня, сей, — пролунав за його спиною гучний і позбавлений емоцій голос. На те, що Тіан скрикнув від несподіванки, власник цього голосу не звернув ані найменшої уваги. — Най ваші дні на землі будуть приємними і довгими. Я повернувся з далеких мандрів і тепер цілковито до ваших послуг.

Тіан рвучко обернувся й побачив, що за спиною стоїть Енді — всі його сім футів зросту, — і тієї ж миті мало не впав, бо сестра знову посунула вперед. Ремені ярма висмикнуло йому з рук, і вони, гучно ляснувши, обвилися довкола його шиї. Навіть не здогадуючись про те, що зараз може статися лихо, Тія знову зробила величезний крок уперед. Ремені стиснули горло Тіана, і йому перехопило подих. Він захрипів, загарчав і вхо-

пився за ремені. Енді спостерігав за всім цим, як завжди, з широкою безглуздою усмішкою.

Тія знову смикнула плуг, і Тіан, втративши рівновагу, полетів на землю. Боляче вдарившись, він приземлився куприком на камінь, але принаймні знову міг дихати. Тобто поки Тія не смикне знову. Бісове поле! Від нього самі нещастя, були й будуть!

Тіан ухопився за шкіряний ремінь, поки він не встиг знову обвити його горло, і заволав:

— Стій, суко! Не руш, якщо не хочеш, щоб я відрізав твої величезні ні на що не годні цицьки!

Тія слухняно зупинилася й повернулася поглянути, що ж там таке. І розпливлася в усмішці. Підняла мускулясту руку, що блищала від поту, і показала:

— Енді! Енді прийшов!

— Я не сліпий, — пробурчав Тіан, спинаючись на ноги й потираючи зад. Невже в нього й там була кров? Ісусе милосердний, здається, так.

— Добридень, сей, — привітався Енді з Тією і тричі постукав себе металевими пальцями по металевому горлу. — Довгих днів і приємних ночей.

Хоч Тія чула загальноприйнятую відповідь безліч разів — «І вам того самого, тільки вдвічі більше», — проте спромоглася лишень звести своє широке дурнувате обличчя до неба й закричати віслоком, що мало означати сміх. Відчувши якийсь невіразний біль, Тіан здивовано збагнув, що то болять не руки, не горло і не забита дупа. Болить серце. Він згадав, якою вона була в дитинстві: гарненька й прудка, як коник-стрибунець, а що вже розумна була! А потім...

Але закінчити думку не встиг, бо його охопило лиховісне передчуття. Серце стислося. «Якісь новини надійшли, поки я був тут, — подумав він. — Тут, на цьому забутому богом полі, де все таке нікчемне і нікому не щастить. Саме час для поганих новин, чи не так? Авжеж».

— Енді, — сказав він.

— Так! — Енді всміхався. — Енді, ваш друг! Повернувся з далеких мандрів і тепер цілковито до ваших послуг. Хотите почути свій гороскоп, сей Тіане? Зараз Повна Земля. Місяць червоний, у Серединному світі його називають Місяцем-Мис-

ливцем. До вас завітає друг! Супроводжуватиме успіх у справах! У вас з'явиться дві ідеї — одна хороша і одна погана...

— Поганою ідеєю було прийти сюди, щоб обробляти це поле, — сказав Тіан. — До біса гороскоп, Енді. Чому ти прийшов?

Либонь, усмішка Енді не могла згаснути (зрештою, він же був лише роботом, останнім у Кальї Брин Стерджис і взагалі на багато миль і коліс довкруги), але Тіанові здалося, що вона таки зблякла. Робот нагадував фігурку дорослого з патичків, яку могла б намалювати дитина: неймовірно високий і худий. Руки й ноги в нього були сріблясті, голова — діжка з іржостійкої сталі з електричними очима. Тулуб, простий циліндр, був золотистим. Спереду, на тому місці, де в людини груди, стояв відтиск з написом:

ПІВНІЧНИЙ ЦЕНТР ПОЗИТРОНІКИ, ЛТД.
СПІЛЬНО З
ЛАМЕРК ІНДАСТРІЗ
ПРЕДСТАВЛЯЄ

ЕНДІ

Дизайн: ВІСТОВИЙ (а також багато інших функцій)
Серійний №: DNF-44821-V-63

Як і чому ця дурнувата істота вижила, коли решта роботів уже давно загинули, Тіан не знав і не мав ані найменшого бажання дізнаватися. У Кальї його можна було побачити будь-де, за межі поселення він не виходив. Він широко міряв землю своїми незбагненно худими срібними ногами, усюди стромляв свого носса, клацаючи чимось, коли зберігав (чи стирав — хтозна) інформацію. Він співав пісень, поширював плітки з одного боку села в інший — Енді Робот-Вістовий був невтомним подорожнім. Найбільшою втіхою для нього було розповідати всім гороскопи, хоча селяни вже давно збагнули, що вони безглузді.

Втім, у нього була ще одна функція, і до неї ставилися серйозно.

— Нащо ти прийшов, бляшанко з гвинтами? Відповідай! Вовки? Вони йдуть з Краю грому?

ЧАСТИНА ПЕРША

ТОДЕШ

РОЗДІЛ І

ОБЛИЧЧЯ НА ВОДІ

ОДИН

«Час — це обличчя на воді». Так казали колись давно, у далекому Меджисі, де ніколи не бував Едді Дін.

Хоча ні, здається, бував. Якось уночі, коли вони стояли табором на трасі 70, автостраді у Канзасі, якого ніколи не існувало, Роланд переніс їх усіх — Едді, Сюзанну, Джейка і Юка — до Меджису. Тієї ночі він розповів їм про Сюзанну Дельгадо, своє перше кохання. Можливо, єдине кохання. І про те, як він її втратив.

Прислів'я почало справджуватися, коли Роланд був малим хлопцем, не старшим за Джейка Чемберза, але тепер, коли світ послаблювався, як ходова пружина в старовинному годиннику, його правдивість стала стократ помітнішою. Роланд розповів їм, що в Серединному світі не можна було довіряти навіть таким засадничим речам, як сторони світу. Те, що сьогодні було строгим заходом, завтра могло легко перетворитися на південний захід, хоч це й здавалося божевіллям. Так само й час став слабнути. Були дні, які (Едді міг у цьому поклястися) тривали по сорок годин. А за ними йшли такі ночі, як та, коли Роланд переніс їх до Меджису, і вони здавалися ще довшими. А тоді раптом наставав такий день, коли відразу по обіді ти помічав, що згущуються сутінки і ніч летить з-за обрію тобі назустріч. У такі дні Едді думав, що час, мабуть, заблукав.

Вони приїхали (не з вітерцем, а з загадками) з міста під назвою Лад на Блейні Моно. «Блейн негідник», — не раз повто-

рював Джейк, але потяг виявився не просто негідником. Блейн Моно був схилений. Едді вбив його абсурдними загадками, в яких не було жодної логіки («У цьому ти великий спец, котику», — сказала йому Сюзанна), і вони зійшли з поїзда в Топіці, дещо відмінній від тієї, що існувала в світі, звідки були родом Едді, Сюзанна і Джейк. Що насправді було не так вже й погано, бо цей світ (де професійна бейсбольна команда Канзас-Сіті мала назву «Монархи», замість «Кока-коли» пили «Нозз-а-лу», а великий японський виробник автівок називався «Такуро», а не «Хонда») накрила якась епідемія, що вбила практично всіх його мешканців. «Засунь це собі у «Такуро-спірит» і сідай за кермо», — подумав Едді.

Впродовж усіх цих перипетій плин часу здавався йому цілком нормальним. Дуже часто він бував наляканий до смерті. Напевно, як і всі його супутники, крім хіба що Роланда. Але час був реальним і чітким. Едді не відчував, що час вислизав з його пальців, навіть коли вони крокували трасою 70 з патронами у вухах, споглядаючи зупинені машини й слухаючи скавуління штуки, яку Роланд називав тонкоходом.

Та після сутички в скляному палаці з Джейковим давнім друзякою Цок-Цоком і Роландовим давнім приятелем (Флеггом... чи Мартеном... чи раптом чомусь Мерліном) час став інакшим.

Але не відразу. Ми помандрували в кляту рожеву кулю... побачили, як Роланд убив свою матір... потім повернулися...

Так, саме тоді все і сталося. Вони отямилися на галявині миль за тридцять від Зеленого палацу. Споруда досі видніла віддалік, та всі вони розуміли, що то вже інший світ. Хтось (чи якась сила) переніс їх над тонкоходом чи крізь нього назад на Шлях Променя. Хай хто то був, ця людина чи істота виявилися достатньо турботливими і спакували їм у дорогу трохи харчів, «Нозз-а-лу», щоб запити, і кілька пачок знайомого печива «Кіблер».

Неподалік від них, на гілці дерева, висіла записка від істоти, яку Роланд не зумів пристрелити в палаці: «Відступися од Вежі. Це твоє останнє попередження». Сміх, та й годі. Одступитися від Вежі для Роланда було те саме, що, наприклад, убити Джейкового улюбленця, пухнастика-шалапуту, й засмажити його на рожні на обід. Тобто неможливо.

Жодне з них не змогло б забути про існування Роландової Темної вежі. З Божою поміччю вони збиралися йти до кінця.

«У нас ще є трохи часу до сутінок, — сказав Едді того дня, коли вони знайшли попередження Флега. — Ходімо, чи як?»

«Так, — відказав Роланд. — Ходімо».

Отож вони рушили Шляхом Променя через безкраї поля, що їх відділяли одне від одного смуги розкошланого надокучливого підліску. Людей ніде не було видно. День у день небо було захмарене й висіло низько над головою. А що вони мандрували Шляхом Променя, то хмари над ними час від часу ненадовго розступалися, показуючи клапті блакиті. Якось уночі в просвіті між хмарами показався повний місяць, на поверхні якого чітко проступало обличчя: підла змовницька посмішка-гримаса Торговця. За Роландовими підрахунками, був кінець літа, але Едді здавалося, що це якесь позачасся — трава була чи то зблякла, чи то нежива, дерева (хоч як їх було мало) стояли голі, кущі були чахлі й побурілі. Дичини було мало — вперше за багато тижнів відтоді, як вони вийшли з лісу, де правив ведмідь-кіборг Шардик, їм нерідко доводилося лягати спати голодними.

Втім, ніщо з цього так не дратувало, як відчуття втрати контролю над часом: відсутні години, дні, тижні, навіть пори року. Боже милосердний. Нехай за місяцем Роланд визначив, що зараз кінець літа, проте світ довкола них скидався на глибоку осінь, перші дні листопада, й сонно хилився до зими.

Впродовж цього періоду Едді вирішив для себе, що творцями часу переважно ставали зовнішні події. Коли траплялося багато всякої цікавої фігні, час наче проминав швидше. Нудна повсякденність його вповільнювала, а коли всі події зупинялися, час наче повністю зникав. Спакував валізи й чкурнув на Коні-Айленд. Дивно, але правда.

Невже всі події зупинилися? Едді багато міркував над цим — чого-чого, а часу на розмірковування в нього було достатньо, бо ж він цілими днями робив лише те, що штовхав Сюзаннин візок, проминаючи одне за одним незліченні безбарвні поля. Єдина особливість, яку він міг згадати відтоді, як вони повернулися з магічної кулі, — загадкове число, як його називав Джейк. Але й воно, мабуть, нічого не означало. Щоб потрапити до Блейна, їм довелося розв'язати математичну загадку,

і Сюзанна висловила припущення, що загадкове число — просто залишок від тих переживань. Едді навіть не думав з нею погоджуватися, але допускав, що ця теорія має право на життя.

А й справді, що такого особливого було в цифрі «дев'ятнадцять»? Загадкове число. Трохи поміркувавши, Сюзанна вказала їм на те, що воно просте, як ті, що відчиняли хвіртку до Блейна Моно. Едді докинув, що це єдине число, яке доводиться називати між вісімнадцять і двадцять щоразу, коли рахуєш. На це Джейк розсміявся і сказав, щоб Едді перестав клеїти дурня. Едді, сидючи близько біля вогнища й вирізьблюючи кролика, який невдовзі приєднається до kota й собаки, що вже лежали в його рюкзаку, попросив Джейка не глузувати з його єдиного справжнього обдарування.

ДВА

Відтоді, як вони повернулися на Шлях Променя, минуло п'ять-шість тижнів. І от одного дня їм трапилася пара старовинних заглибин від коліс, що, поза сумнівом, колись були дорогою. І хоч вона не простувала Шляхом Променя, Роланд наполіг, щоб вони звернули на неї. Вона проходить досить близько до Променя, щоб ми його не загубили, сказав він. Едді думав, що дорога допоможе їм знову зосередитися, струсити з себе відчуття корабля в глибокому штилі на «кінських широтах», та цього не сталося. Дорога вела їх угору полями, що здіймалися, наче сходинки, врешті-решт привівши на вершину довгого хребта, що пролягав із півночі на південь. Віддалік їхня дорога спускалася й пірнала в темний ліс. Якийсь він казковий, подумав Едді, коли вони ступили в його тінисті глибини. У другий день їхнього перебування в лісі (чи, може, то був третій день... або навіть четвертий) Сюзанна підстрелила невеличкого оленя, і після тривалої вегетаріанської дієти вони нарешті поласували смачним м'ясцем. Проте в темних надрах лісу не було ні орків, ні тролів, ні ельфів, у тому числі кіблерівських. Втім, інших оленів також не було.

— Я все чекаю, коли ж з'явиться пряничний будиночок, — сказав Едді. Між височезних древніх дерев вони йшли вже кіль-

ка днів. А може, тиждень. Все, в чому він був упевнений, — вони перебували досить близько до Шляху Променя. Його вони бачили в небі. А ще відчували.

— Що таке пряничний будиночок? — спитав Роланд. — Це теж із казки? Мабуть, ні, бо я б її знав.

Авжеж, знав би. Їхній друзяка був жадібний до оповідок, особливо тих, що починалися словами «Колись давно, коли всі жили у лісі». Але слухав він якимось дивно. Трохи відсторонено. Едді звернув на це Сюзаннину увагу, а вона з притаманною їй прозорливістю вказала на причину. Сюзанна мала надприродну поетичну здібність утілювати почуття, викарбовуючи їх у словах.

— Це тому, що він не слухає з широко розплющеними очима, як дитина перед сном, — сказала вона. — А ти чекаєш, що він слухатиме саме так, сонечко.

— А як же тоді він слухає?

— Як антрополог, — миттю озвалася вона. — Антрополог, що намагається визначити риси якоїсь невідомої культури за її міфами та легендами.

Вона мала рацію. Роландова манера слухати трохи муляла Едді, бо потай він вважав, що це вони зі Сьюз і Джейком мали б слухати як науковці. Адже вони походили з прогресивнішого світу. Чи не так?

Хай якою була правда, всі вчотирьох вони відкрили для себе, що в їхніх світах безліч спільних історій. Роланд знав казку, що називалася «Сон Діани», на диво подібної до «Леді чи тигра», оповідки, яку троє вигнанців з Нью-Йорка читали школярами. Історія Лорда Перта дуже нагадувала біблійну розповідь про Давида і Голіафа. Роланд чув багато оповідок про Людину-Ісуса, що помер на хресті, щоб спокутувати гріхи світу, і розповів Едді, Сюзанні й Джейку, що в Людини-Ісуса є чимало послідовників у Серединному світі. В обох світах також співали схожих пісень, зокрема «Безжурнеє кохання» і «Гей, Джуд», хоча в світі Роланда першим рядком останньої було «Бачу тебе, хлопче».

Щонайменше годину Едді переказував Роландові казку про Ганзеля й Гретель, несвідомо наділивши лиху відьму, яка їла дітей, рисами Реї з Коосу. Коли він дійшов до тієї частини, де

ЗМІСТ

<i>Коротко про зміст попередніх романів</i>	5
<i>Пролог</i>	17
<i>Рунт</i>	17

Частина перша ТОДЕШ

<i>Розділ I</i>	Обличчя на воді	51
<i>Розділ II</i>	У Нью-Йорку	64
<i>Розділ III</i>	Мія	87
<i>Розділ IV</i>	Бесіда	104
<i>Розділ V</i>	Оверголсер	138
<i>Розділ VI</i>	Шлях Ельда	152
<i>Розділ VII</i>	Тодеш	179

Частина друга РОЗПОВІДІ

<i>Розділ I</i>	Павільйон	221
<i>Розділ II</i>	Сухий крутій	259
<i>Розділ III</i>	Розповідь священика (Нью-Йорк)	272
<i>Розділ IV</i>	Продовження розповіді священика (Приховані шляхи)	313
<i>Розділ V</i>	Історія Сірого Діка	337
<i>Розділ VI</i>	Дідова розповідь	362
<i>Розділ VII</i>	Ноктюрн. Голод	388
<i>Розділ VIII</i>	Крамниця Тука; незнайдені двері	404
<i>Розділ IX</i>	Завершення розповіді священика (Незнайдені)	433

Частина третя ВОВКИ

<i>Розділ I</i>	Таємниці	491
<i>Розділ II</i>	Доган, частина I	521
<i>Розділ III</i>	Доган, частина 2	566
<i>Розділ IV</i>	Щуролов	593
<i>Розділ V</i>	Збори фолькен	612
<i>Розділ VI</i>	Перед бурєю	629
<i>Розділ VII</i>	Вовки	664
<i>Епілог</i>	Печера дверей	704
<i>Примітка автора</i>		715
<i>Післямова автора</i>		716

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Вовки Калї. Темна вежа V
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *К. В. Шаповалова*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *Т. М. Коровіна*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Н. Я. Радченко*

Підписано до друку 11.08.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 37,8.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Кінг С.

К41 Вовки Кальї. Темна вежа V : роман / Стівен Кінг ; пер.
з англ. О. Любенко; худож. О. Семякін. — 2-ге вид. — Хар-
ків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. —
720 с. : іл.

ISBN 978-966-14-0584-3 (укр.)

ISBN 978-0-7432-5162-4 (англ.)

П'ята книга легендарного циклу Стівена Кінга. Роланд Дескейн прямує до Темної вежі через ліси Середнього світу на південний схід. Шлях приводить мандрівника та його друзів до містечка Калья Брин Стерджис. Але за пасторальним фермерським краєвидом панує загрозлива п'яťма. Звідти приходять Вовки, які крадуть дітей, забираючи їх до Краю грому. Опиратися їм дуже ризиковано, але стрільцям не звикати до ризику...

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО